

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Burai-Kovács és Partnerei Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve, felperesnek a Nyerges és Nyerges Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve, alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2008. április 8. napján kelt 4.G.20.305/2007/20. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 159.510,- (Egyszázötvenkilencezer-ötszáz tíz) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes mint megrendelő és az alperes mint eladó között szóban létrejött adásvételi szerződés alapján az alperes 2001. augusztus 22-én és 2001. szeptember 12-én csiperke és laskagomba komposztot szállított. Mivel a felperes ezt a két szállítmányt hibásnak ítélte, ezért az alperes székhelyén, ... 2001. október 5-én egyeztetést tartottak, ahol a felperes két ügyvezetője és az alperes ügyvezetője voltak jelen. Az egyeztetésről készült jegyzőkönyv szerint a felek itt egyetértettek abban, hogy sem a csiperke- gomba, sem a laskagomba szubsztrátja, sem a takaró föld a két szállítmányban nem volt megfelelő. Rögzítették, hogy a két szállítmányból nem megfelelő minőségű 14 tonna szubsztrát a csiperkegombához és 4 tonna laskagomba szubsztrát. A jegyzőkönyvben foglaltak szerint kompenzációként az alperes ingyen biztosít

szállítmányt 2001. év 48. hetében, illetve ugyanezen a napon kelt másik jegyzőkönyv szerint a 46. hetében.

A jegyzőkönyvben foglalt megállapodásnak megfelelően az alperes 2001. november 30-án a kompenzációs mennyiséget leszállította a felperesnek.

Az alperes a felperes részére 2002. április 10-én leszállított újabb gomba komposzt szállítmányát a felperes hibásnak ítélte, ezért az alperes ügyvezetőjének 2002. májusában több fax üzenetet is küldött. Ezek eredményeként az alperes részéről 2002. május 17-én **K.Gy.** tolmács, valamint **B.Z.**, az alperesi komposztüzem vezetője, a felperesnél megjelentek, ahol a gombatermesztés körülményeit, valamint az alperes által szállított komposztot megvizsgálták. A vizsgálat eredményeként a felperes részére 2002. május 22-én kelt fax üzenetében az alperes felajánlott 9 tonna csiperke szubsztrátot ajándék címén, egyúttal közölte, hogy a felperesek részére fizetési haladékot nem tud adni. A felperes a 2002. május 24-én kelt fax üzenetében a hibás szállítmány kicserélését kérte, és tájékoztatta az alperest, hogy ha a kérését nem fogadják el, pert fog indítani.

A felperes 2006. július 11. napján keresetlevelet terjesztett elő az elsőfokú bíróságon az alperessel szemben, amelyben 5.317.000,- Ft kártérítés, annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a három szállítmányból eredő hibás teljesítésre való hivatkozással.

Az alperes elsődlegesen a felperes keresetének az elutasítását kérte elévülésre történő hivatkozással, mivel az 1989. évi 1. tvr.-rel kihirdetett - Az áruk nemzetközi adásvételi szerződéseire vonatkozó elévülési időről szóló, New Yorkban 1974. június 11-én kelt Egyezmény, valamint az áruk nemzetközi adásvételi szerződésére vonatkozó elévülési időről szóló Egyezmény módosításáról Bécsben, 1980. április 11-én kelt - Jegyzőkönyv (a továbbiakban Egyezmény) négy éves elévülési határidőt állapít meg az adásvételi szerződésből eredő valamennyi igény érvényesítésre. Erdemben az 1.250,- EUR-on túlmenően a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

A felperes vitatta, hogy a követelése elévült volna. Először arra hivatkozott, hogy az Egyezmény jelen ügyre nem alkalmazható, majd arra, hogy a Ptk. rendelkezéseit kötötték ki jogvita esetére egymás között. Az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában már nem vitatta, hogy a felek közötti ügyletre az Egyezmény az irányadó, amelynek 19. cikke alapján a Ptk. 327. § rendelkezéseit kell alkalmazni és eszerint a felperesi igény nem évült el. Ezzel kapcsolatban utalt a BH 2005/399.számú eseti döntésére is.

Az alperes változatlanul arra hivatkozott, hogy a felperesi követelés az Egyezmény 8. cikke szerint elévült, másrészt, ha a Ptk. rendelkezéseit kötötték ki, úgy a GK 41. számú állásfoglalásra tekintettel ebből a szempontból is elévült.

A Heves Megyei Bíróság a 2008. április 8. napján kelt 4.G.20.305/2007/20. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 319.020,- Ft perköltséget. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte a Heves Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalát, hogy a felperes által perköltség biztosíték címén letett és a Heves Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál EL.00042/2008. elnöki letéti számon szakértői díj

címén nyilvántartásba vett 331.358,- Ft-ból az alperes részére a fenti 319.020,-Ft perköltséget fizesse ki, míg a maradványként jelentkező 12.338,- Ft-ot a letevőnek utalja vissza.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. számú tvr. (Nmtvr.) 2. §-a szerint nem lehet alkalmazni a törvényerejű rendeletet olyan kérdésben, amelyet nemzetközi szerződés szabályoz. A felperes a 2007. november 12-én érkezett előkészítő iratában már elismerte azt, hogy a felek jogviszonyára az Egyezményt kell alkalmazni. Az Egyezmény alkalmazhatósága pedig kizárja az Nmtvr. 24. §-ának alkalmazását, vagyis azt, hogy a felek jelen perbeli jogvitáját a bíróság a Ptk. alapján döntse el. Az Egyezmény 8. cikke értelmében a felek közötti jogviszonyban a felperes által előterjesztett kártérítési igényre az elévülési idő négy év. A felperes a fenti előkészítő iratában hivatkozott arra, hogy az Egyezmény 19. cikke értelmében, ha a hitelező abban az államban, amelyben az adós telephelye van az elévülési idő lejárta előtt olyan jogcselekményt végez, ami az említett állam joga szerint az elévülési idő újrakezdését eredményezi, az e jog által előírt időpontban újabb négy éves elévülési idő kezdődik. Ezzel összefüggésben megjelölte a Ptk. 327. §-át.

Ennek megfelelően a per során a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a keresetlevél benyújtását megelőző négy éven belül, azaz 2002. július 11. napját követően olyan eljárási cselekményt végzett, amely a Ptk. 327. § (1) bekezdésben foglaltaknak megfelelően a négy éves elévülési időt megszakította, és amelynek eredményeként a négy éves elévülési idő újraindult. A felperes azonban a per során semmilyen, az alpereshez 2002. július 11. napját követően intézett írásbeli felszólításra, megegyezésre, egyezségkötésre, illetve alperesi tartozás elismerésére nem hivatkozott. Mivel az Egyezmény szerinti négy éves elévülési időn belül a felperes a Ptk. 327. §-a szerinti elévülést megszakító cselekményt nem végzett, így a felperes keresete az alperessel szemben elévült. Erre tekintettel a felperes kártérítési igényét a bíróság előtt nem érvényesítheti, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a követelése az alperessel szemben elévült és nem tett olyan cselekményt, ami a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti elévülést megszakította volna. A keresetlevél 2. oldal 5. bekezdésének második mondatában ugyanis előadta, hogy a társaság képviseletében dr. **N.Gy.** ügyvéd 2004. novemberében személyesen eljár az alperes székhelyén, ahol **R. J.** ügyvezető 1.250,- EUR összeget ajánlott fel az ügy végleges rendezéseként, de ez számukra teljesen elfogadhatatlan volt, egyéb egyeztetésük az alperessel eredménytelen maradt. Ez a nyilatkozat pedig nyilvánvalóvá teszi, hogy a felperes nem hagyta abba a követelésének beszédésére irányuló jogilag releváns lépéseit 2002. július 11-én. A felperes akkori jogi képviselője az egyeztetés során közölte az alperessel, hogy a felperes a már korábban megjelölt összegű követelését fenntartja, és annak megtérítését kéri. A személyes helyszíni egyeztetés megtörténtét a per tárgyalása során az alperes nem vitatta és az a tárgyalási jegyzőkönyvekből megismerhető. Ezzel álláspontja szerint

a felperes eleget tett a Ptk. felhívott szakaszában megjelölt kötelezettségének, ami megszakította a négyéves elévülési időszakot.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte annak helytálló indokaira tekintettel, egyúttal a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását. Kérte továbbá a Pp. 89. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperest a pertárgyérték 2,5 %-a, azaz 159.510,- Ft perköltség biztosítékként történő letétbe helyezését.

Arra hivatkozott, hogy a rendelkezésre álló iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a jelen ügyben alkalmazandó Egyezmény szerint a négy éves elévülési határidőn belül a felperes semmilyen elévülést megszakító cselekményt nem végzett. A felperes által a fellebbezésében hivatkozott keresetlevélben rögzített egyeztetés, amennyiben a valóságnak meg is felelne, úgy az az elévülést akkor sem szakította volna meg. A felperes által hivatkozott egyeztető tárgyalás az elévülési határidőt egy nappal hosszabbította volna meg.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes által a fellebbezésében hivatkozott jogi képviselő által történt személyes eljárás olyan jogcselekménynek minősül-e, ami a Ptk. 327. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az elévülést megszakította.

A Ptk. 327. § (1) bekezdés kimondja, hogy a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá a megegyezésre való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést. A törvény szövegéből következően az elévülést csak négy tény szakítja meg: a teljesítésre irányuló felszólítás, a követelésnek bírósági úton való érvényesítése, a követelésnek megegyezéssel történő módosítása, ideértve az egyezséget is és a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése. Ezen túlmenően a Ptk. 329. § (2) bekezdése szerint az elévülést megszakítja a kötelezettnek az engedményezésről való értesítése is.

Jelen esetben a felperes a keresetlevelében arra hivatkozott, hogy a társaság képviseletében dr. **N.Gy.** ügyvéd 2004. novemberében személyesen eljár az alperes székhelyén, majd maga adta elő, hogy az alperesi ügyvezető által felajánlott összeget nem fogadták el, mivel az számukra elfogadhatatlan volt, így az egyeztetés eredménytelen maradt.

Az egyezségi tárgyalások, a helyszíni egyeztetés azonban nem szerepel a jogszabály által felsorolt elévülést megszakító cselekmények között. A bírói gyakorlat azt a Ptk. 326. § (2) bekezdésében rögzített elévülés nyugvásaként értékeli, ami azt jelenti, hogy az egyezségi tárgyalások napjával az elévülési idő meghosszabbodik. Jelen ügyben azonban a felperes 2002. május 24-én kelt fax

üzenetét követően a keresetét csak 2006. július 11-én terjesztette elő, ezért az esetlegesen bizonyított egyezségi tárgyalások napját is figyelembe véve, a követelése elévült.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fellebbezésre tekintettel kiegészített indokolással - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az alperes perköltség biztosíték letétele iránti kérelmét elutasította figyelemmel arra, hogy perköltség biztosíték fizetésére történő kötelezésre csak az eljárás folyamatban léte alatt kerülhet sor. Jelen esetben azonban a másodfokú bíróság eljárást befejező határozatot hozott, amiben a perköltség viseléséről végső döntést hozott.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2008. év október hó 9. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő